

Το να ακούς τα ξημερώματα το... λάλημα του πετεινού μέσα στην πόλη, όχι βέβαια από κανένα ηλεκτρονικό κινέζικο ξυπνητήρι, αλλά από τον κανονικό, λυράτο και καμαρωτό κόκορα, ήταν - μέχρι πρότινος τουλάχιστον - κάτι που άγγιζε τα όρια του ονείρου ή της φαντασίας!

Κότες και κοκόρια λοιπόν σε αυλές και κήπους για να υπάρχει στην οικογένεια το φρέσκο αυγό αλλά και το πουλερικό για ένα καλό γεύμα μέσα στην εβδομάδα.

Ας είναι καλά βέβαια η οικονομική κρίση.

...Οι πτηνοκτηνοτροφικές εγκαταστάσεις που θα διατηρούνται τα οικόσιτα ζώα και πτηνά θα πληρούν τους επιβαλλόμενους όρους υγιεινής και προστασίας του περιβάλλοντος, όπως καθορίζονται από τις σχετικές Υγειονομικές Διατάξεις».

Και επειδή «πενία τέχνας κατεργάζεται» και επειδή η πενία στους καιρούς μας ανθεί και παρουσιάζει ανησυχητικές... τάσεις, εκτός από τι επιτρέπεται και τι απαγορεύεται, ορισμένες οδηγίες από το βιβλίο «Η κότα Α. Παρασκευόπουλου», για όποιον επιμένει στα κοτέτσια κρίνονται ιδιαίτερα χρήσιμες:

«1) Η κότα θέλει υγιεινό κοτέτσι και καθαριότητα στο φαγητό και στο νερό.

2) Πρέπει να κρατάμε τις κότες που μας γεννάνε τακτικά, δηλ. όχι κάτω από 120 αυγά τον

χρόνο και από αυτές να βάζουμε αυγά στις κλώσσες για πουλιά.

3) Μόλις βλέπουμε ότι μια κότα στέκεται μαζεμένη, δεν τρώει με όρεξη και μαυρίζει το λειρί της ή τρέχει η μύτη της, αμέσως πρέπει να την βάζουμε χώρια και το καλύτερο να την σφάζουμε και να απολυμαίνουμε το κοτέτσι.

4) Πρέπει απαραίτητως οι κότες μας να έχουν όλο τον χρόνο πράσινο. Όλοι ξέρουμε πως οι κότες στα χωριά κοιμούνται ή μέσα στους στάβλους, για ζέστη το χειμώνα, ή κάτω από της σκάλες, ή στο υπόγειο, όχι πάντως σε ξεχωριστό μέρος. Έτσι πρώτα-πρώτα κοιμούνται σε μία ατμόσφαιρα, η οποία είναι ανθυγιεινή, δεύτερο δεν καθαρίζονται τακτικά οι κουτσουλιές και τρίτον και σπουδαιότερο εάν παρουσιαστεί μία ασθένεια στο κοτέτσι δεν μπορούμε να την κυνηγήσουμε όπως πρέπει. Πολλές φορές είναι ανάγκη να βάλουμε φωτιά στο κοτέτσι πράγμα που δεν μπορούμε να κάνουμε σήμερα, γιατί θα κάψουμε τον στάβλο ή το σπίτι.

Το κοτέτσι για να είναι υγιεινό πρέπει να είναι ανατολικό-μεσημβρινό και ευρύχωρο, υπολογίζοντας για κάθε κότα 0,20- 0,25 τ.μ. (δηλ. για 25 κότες 5-7 τ. μ.), ανάλογα με το σώμα που έχουν οι κότες,

Πρέπει να φωτίζεται καλά και να αερίζεται, αλλά το βράδυ να κλείνει καλά. Δεν πρέπει να είναι ξύλινο αλλά να είναι χτισμένο με πέτρες, πλίθες ή τούβλα και να είναι σοφτισμένοι οι εσωτερικοί τοίχοι και το ταβάνι για να μην μπορούν να φωλιάσουν και να αναπτυχθούν τα διάφορα παράσιτα. Να είναι δε τον χειμώνα ζεστό και το καλοκαίρι δροσερό. Το πάτωμα του κοτετσιού πρέπει να είναι από μια πλάκα μπετόν αρμέ έξι εκατοστών πάχους και να είναι ψηλότερα από τη γη 1 1/2 μ. Ο δε χώρος από κάτω να χρησιμοποιείται για τις φωλιές, τις ταΐστρες, ποτίστρες και για να προφυλάσσονται οι κότες από τις βροχές και τον ήλιο.

Το κοτέτσι πρέπει να είναι σκεπασμένο επίσης με μια πλάκα λεπτή από μπετόν αρμέ 0,06 μ., ώστε να μπορούμε εν ανάγκη να βάζουμε φωτιά για να καταστρέφουμε διάφορα παράσιτα ή ασθένειες και από επάνω να έχει κεραμίδια, διότι αλλιώς θα είναι τον χειμώνα κρύο και το καλοκαίρι ζεστό

Οι κουρνιάστρες δηλ. τα ξύλα που κοιμούνται οι κότες πρέπει να βρίσκονται πενήντα (0,50 μ.) πόντους πάνω από το πάτωμα και να είναι από καδρόνια 4-8 πόντους πάχους, να απέχουν μεταξύ τους 40 πόντους και να είναι στο ίδιο ύψος όλα, γιατί αλλιώς θα είναι

δύσκολο να μονιάσουν οι κότες στο κούρνιασμα, γιατί όλες θέλουν να ανεβούν στο ψηλότερο μέρος. Τα καδρόνια αυτά πρέπει να τα περάσουμε με κατράμι. Τα στηρίζουμε δε επάνω σε σιδερένια τρίποδα βάζοντας στα πόδια του, ένα μικρό κουτί (από κονσέρβα) με νερό και λίγο φαινικό οξύ. Με το ίδιο σύστημα κάνουμε και τις ποτίστρες με μόνη διαφορά πως το κουτί το κάνουμε από ντενεκέ. Και η ταΐστρα και η ποτίστρα πρέπει κάθε μέρα να καθαρίζεται».